AH 240
2026Z17265

Antwoord van minister Van Weel (Justitie en Veiligheid) (ontvangen 5 oktober 2026)

Zie ook Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2026-2027, nr. 4

Vraag 1
Bent u bekend met het bericht dat de zwangere vrouw die op 19 mei 2026 in het azielzoekerscentrum (azc) in Zeist door een politieagent naar de grond werd getrokken, aangifte heeft gedaan wegens poging tot zware mishandeling, mishandeling dan wel schending van de geweldsinstructie?[1]

Antwoord op vraag 1

Ja.

Vraag 2
Hoe beoordeelt u het feit dat de betrokken vrouw zich naar aanleiding van het interne politieonderzoek alsnog genoodzaakt ziet om aangifte te doen tegen de politie wegens de in vraag 1 genoemde strafbare feiten? Kunt u hier inhoudelijk op ingaan, zonder alleen te stellen dat iedereen aangifte mag doen?

Antwoord op vraag 2
Het betreft twee verschillende procedures. Het interne beoordelingsproces van de politie is primair gericht op het leren van geweldstoepassingen en het afleggen van verantwoording. Een aangifte is een verzoek om onderzoek en strafvervolging. De officier van justitie bepaalt of er aanleiding is tot strafvervolging.

Vraag 3
Waarom is in deze zaak, anders dan bij de arrestatie onder het Bollendak bij station Utrecht Centraal waarbij een onafhankelijke toetsingscommissie oordeelde dat een agent andere keuzes had moeten maken, niet gekozen voor beoordeling door een onafhankelijke commissie? Bent u bereid deze zaak alsnog onafhankelijk te laten beoordelen? Zo nee, waarom niet?

Vraag 4

Klopt het dat de conclusie van de politie dat het optreden in het pand noodzakelijk was vanwege onder meer de hectische situatie, de melding van bedreiging en vernieling en de mogelijke aanwezigheid van een mes bij de man, ziet op het optreden als geheel en niet specifiek op het afzonderlijke geweldsgebruik tegen de vrouw? Zo ja, waarom is het geweld tegen haar niet afzonderlijk en onafhankelijk beoordeeld?

Vraag 5

Waarom moest de vrouw hard aan haar arm naar achteren worden getrokken, waardoor zij op de grond terechtkwam?

Vraag 6

Kunt u ook uitleggen waarom zij daarna aan haar capuchon en arm is weggetrokken, welke rol de aanwezigheid van de politiehond speelde bij de beoordeling van de risico's en waarom niet is volstaan met minder ingrijpende alternatieven, zoals duidelijke communicatie, afstand houden of begeleiding door een andere agent, mede gelet op het feit dat zij geen verdachte was maar een omstander die de situatie mogelijk niet goed begreep?[2]

Vraag 7

Deelt u de opvatting dat de verklaring dat de agent zich niet realiseerde dat de vrouw zwanger was en anders zou hebben gehandeld, niet wegneemt dat hij bij fysiek ingrijpen bij een vrouw hoe dan ook rekening had moeten houden met het krachtsverschil, mogelijke kwetsbaarheid, het risico op letsel en de proportionaliteit van het gebruikte geweld?[3] Zo nee, waarom niet?

Vraag 8

Waaruit bestond volgens u op dat moment het veiligheidsrisico voor de vrouw, nu uit beeldmateriaal blijkt dat de man in kwestie rustig met zijn handen op zijn rug op zijn hurken zat en ogenschijnlijk klaar zat om te worden geboeid, terwijl de politie stelt dat de vrouw meerdere keren is gevraagd weg te gaan vanwege haar veiligheid?[4]

Vraag 9

Deelt u de opvatting dat de situatie voor haar pas onveilig werd op het moment dat de agent haar met een krachtige, zichtbare draaibeweging naar de grond werkte? Zo nee, waarom niet?

Antwoord op vragen 3 t/m 9

Ik kan u melden dat het incident de interne procedure geweldsaanwending van de politie heeft doorlopen. Op de inhoud van deze procedure kan ik niet ingaan. Over de procedure zelf, kan het volgende worden gezegd.

De geweldsaanwending is gemeld bij de hulpofficier van justitie. De hulpofficier van justitie heeft aan de hand van het toetsingskader getoetst of in dit geval

nadere beoordeling nodig was (geweldsregistratie). Dat was het geval. Het betrokken sectorhoofd en de commissie geweldsaanwending hebben aan de hand van ditzelfde toetsingskader over de geweldsaanwending geadviseerd aan de politiechef. Vervolgens heeft de politiechef de geweldsaanwending beoordeeld, mede op basis van de verstrekte adviezen.

Na afronding van de toetsing liet de politie in een persbericht op 4 juli jl. weten dat er sprake was van een situatie waarin het betreffende politieoptreden direct noodzakelijk was om de veiligheid van betrokkenen te waarborgen. Ook liet zij weten leerpunten uit deze casus mee te nemen om haar vakmanschap verder te versterken en te blijven leren.

Vraag 10
Waarom deelt de politie geen nadere informatie over het gebruikte geweld en de juistheid daarvan? En waarom ontbreekt ook een motivering voor het niet openbaar maken van die informatie?

Vraag 11
Hoe verhoudt de conclusie van de politie dat het gebruikte geweld noodzakelijk was zich tot de mededeling dat uit deze casus leerpunten worden meegenomen om het vakmanschap verder te versterken?

Vraag 12
Welke concrete leerpunten zijn er vastgesteld en op welke handelingen hebben de leerpunten precies betrekking?

Vraag 13
Waarom geven de leerpunten geen aanleiding tot een andere beoordeling van de proportionaliteit en subsidiariteit van het geweldgebruik richting de vrouw?

Antwoord op vragen 10 t/m 13

De politie toetst een geweldsaanwending volgens de interne procedure die is beschreven in de beantwoording van vragen 3 t/m 9. Op grond van het toetsingskader bepaalt de politie of het of het geweldgebruik rechtmatig was, waarbij ook de proportionaliteit en subsidiariteit worden beoordeeld, en of de geweldstoepassing in overeenstemming was met de beginselen van professioneel vakmanschap. Een geweldstoepassing kan in een concreet geval voldoen aan het toetsingskader en toch kan de politie lessen trekken uit een getoetste situatie.

Bevindingen van de interne procedure worden niet openbaar gemaakt. Dit past niet bij het primaire doel – leren en verantwoorden van geweld – en evenmin bij goed werkgeverschap. In sommige gevallen kan de politie ervoor kiezen om zelf te communiceren over een casus, zoals in dit geval ook is gebeurd. Daarnaast legt de politie publiek verantwoording af over geweldstoepassing in de jaarrapportages geweldsaanwending door opsporingsambtenaren.

Vraag 14

Deelt u de opvatting dat de aangifte van betrokkene, mede tegen de achtergrond van eerdere incidenten waarbij vragen zijn gerezen over disproportioneel politiegeweld, moet worden gezien als een signaal dat er behoefte bestaat aan erkenning en gerechtigheid?[5] Zo nee, waarom niet?

Antwoord op vraag 14

Nee. Het doen van aangifte en het interne beoordelingsproces zijn twee verschillende procedures die gericht zijn op een ander doel. Zie ook het antwoord op vraag 2.

Vraag 15

Deelt u de zorg dat twijfels over de onafhankelijkheid van de Wetenschappelijke Adviesraad Politie, die de korpschef adviseert over het functioneren en beleid van de politie, ook gevolgen kunnen hebben voor de onafhankelijkheid en betrouwbaarheid van de kaders waarbinnen het eigen politieoptreden wordt beoordeeld?[6]

Antwoord op vraag 15

Het interne beoordelingsproces van de politie is gericht op verantwoorden en leren van geweld. Het interne beoordelingsproces wordt uitgevoerd door politieprofessionals die op afstand van het incident en van de betrokken medewerker staan. Daarnaast heeft in elke commissie geweldsaanwending een onafhankelijke burger zitting. Ik zie geen reden om te twijfelen aan de onafhankelijkheid en betrouwbaarheid van de kaders waarbinnen het eigen politieoptreden wordt beoordeeld.

Vraag 16

Gelet op vraag 15, welke concrete waarborgen bestaan er om ervoor te zorgen dat deze aangifte tegen politieagenten wel volledig onafhankelijk, onbevooroordeeld en zorgvuldig wordt beoordeeld en niet wordt beïnvloed door het eerdere interne politieonderzoek?

Vraag 17

Voor zover het strafrechtelijk onderzoek dat toelaat, bent u bereid de Kamer te informeren over de beoordeling en uitkomsten van het onderzoek naar deze aangifte?

Antwoord op vragen 16 en 17

Een aangifte leidt ertoe dat het Openbaar Ministerie moet beoordelen of een strafrechtelijk onderzoek moet worden gestart. Dit feitenonderzoek, dat losstaat

van het interne beoordelingsproces van de politie, wordt altijd onder gezag van een onafhankelijke officier van justitie uitgevoerd. De officier van justitie kan besluiten tot vervolging van een politieagent als het feitenonderzoek daartoe aanleiding geeft. In voorkomende gevallen is het aan een rechter om te beoordelen of de opsporingsambtenaar zich door het geweldgebruik schuldig heeft gemaakt aan een strafbaar feit, en welke eventuele gevolgen daaraan moeten worden verbonden. Als minister van Justitie en Veiligheid kan ik geen uitspraken doen over lopend strafrechtelijk onderzoek.

[1] Zwangere vrouw die in azc Zeist op de grond werd gegooid door agent doet aangifte | Nieuws | AD.nl; Politie vond geweld bij arrestatie azc Zeist noodzakelijk, details niet openbaar; Politie noemt geweld bij incident met zwangere vrouw in azc Zeist 'noodzakelijk' | Binnenland | NU.nl

[2] Zwangere vrouw die in azc Zeist op de grond werd gegooid door agent doet aangifte | Nieuws | AD.nl; Vrouw die in azc Zeist op de grond werd gegooid door agent laat van zich horen: ‘Ik wilde gewoon een vraag stellen’ | Nieuws | AD.nl

[3] Beelden op social media over aanhouding Zeist | politie.nl

[4] Beelden op social media over aanhouding Zeist | politie.nl; Politie vindt geweld tegen zwangere vrouw in azc Zeist ‘noodzakelijk’, maar maakt onderzoek niet openbaar | Regio | AD.nl (zie beeldmateriaal).

[5] Politiechef: agent ging te ver met schop bij arrestatie in Utrecht; Burgemeester Van Zanen wil geen onafhankelijk onderzoek naar politieoptreden

na rellen Schilderswijk - Omroep West

[6] Adviesraad van politie is ‘on-weten-schappelijk’ en ‘niet onafhankelijk’ - Follow the Money - Platform voor onderzoeksjournalistiek